
Když studenti snídají s profesory aneb o fakultních výletech FHS

Když studenti snídají s profesory aneb rozhovor o fakultních výletech FHS UK

Každým rokem začátkem září vyráží autobus plný studentů a vyučujících [Fakulty humanitních studií UK](#) na týdenní zahraniční cestu. Účastníci společně navštěvují významné kulturní a historické památky, oživené odborným výkladem některého z přítomných vyučujících, a užívají atmosféry a gastronomie navštívené země; rovněž se mezi sebou poznávají a získávají přátele do dalšího studia. Pro studenty FHS je navíc výlet štědře dotován fakultou, která jim po návratu velkou část nákladů proplatí. Jedná se o jedinečnou možnost cestovat a poznávat evropskou historii a umění, která je výjimečná jak kvalitou obsahu, tak finanční dostupností, a na jiných fakultách nemá obdoby. Přinášíme vám proto rozhovor s hlavním organizátorem fakultních výletů, teoretikem architektury a vyučujícím naší fakulty, [Mgr. Jiřím Tourkem, Ph.D.](#)

[Fakultní výlety – fotogalerie](#)

Jak Vás napadlo začít organizovat fakultní výlety?

To nenapadlo mě, já už jsem nastoupil do rozjetého vlaku, který ale hrozil zastavením. Vlastně nevím, kdo výlety vymyslel, jak a kdy vznikly, ani nevím, jaký byl první výlet, znám jenom velmi pozdní historii. První výlet, o kterém vím, byl do Itálie někdy po roce 2000. První výlet, kterého jsem se v roce 2004 jako prvák zúčastnil, byl do Erfurtu. Je fascinující, že to připravoval profesor Sokol, tehdejší děkan. Děkan a organizuje fakultní výlet! Moc se mi to tehdy líbilo a příští rok jsem se šel po přednášce profesora Sokola zeptat, jestli bude další výlet, a on mi řekl: „Milý pane kolego, když nějaký uděláte, tak bude!“ A já jsem se nenechal odradit, promyslel jsem si to, přišel jsem za ním na děkanát a řekl, že ten výlet uděláme. A tak jsme se domluvili, výlet udělali a od té doby se to drželo. Já jsem se ujal technické stránky, profesor Sokol výkladu a destinace jsme vybírali spolu. Postupně jsem se víc a víc ujímal výkladu a teď to dělám celé já, ovšem za vydatné pomoci mé ženy Kateřiny, která na fakultě také pracuje.

Co mají fakultní výlety navíc oproti například poznávacím zájezdům s cestovní kanceláří?

Liší se to tím, že tady je mnohem užší skladba účastníků: pár učitelů, většina studentů a někdo, kdo se přidruží – rodinní příslušníci a podobně. Nejsou to lidé, kteří se náhodně sejdou, ale lidé, kteří se nějakým způsobem z fakultního prostředí znají. To považuji za opravdu důležité, studenti a učitelé se tam potkávají na neformální rovině, sedí třeba spolu u snídani, poznají se, ovlivňují se, studenti nezískají jen nějaké nové vědomosti, v kontaktu s učiteli se může na leccos proměnit jejich náhled. Další rozdíl je ve výkladu, fakultní výlet je vedený jako odborný kulturně-historický výklad. A také dbám na to, abychom nespěchali, a tak program většinou není příliš nacpaný. Samozřejmě se snažíme vidět co nejvíc, ale jsou cestovky, které dokážou projet Provence za tři dny. My míváme většinou naplánovaná dvě města na jeden den, abychom měli na všechno čas: všechno vychutnat, projít, prohlédnout, vyfotit. A je tu ještě jeden rozdíl, vždy lidem ukážu, kde je náměstí, kde hlavní kostel, aby se zorientovali, a pak je volno, každý si poznává samostatně, po svém...

Jsou účastníci fakultních výletů spíše ustálená skupina nebo se rok od roku mění?

Ustálená skupina to není, mění se už přirozenou obměnou studentů. Já jsem výletů udělal už jedenáct a tak dlouho tu nikdo nestuduje. Každým rokem je ale větší skupina, která se přelévá z fakultního výletu na fakultní výlet, tedy lidé, kteří se hlásí opakovaně – jedna studentka s námi například byla už čtyřikrát, ta, myslím, drží rekord. Ale jak studenti dostudují, tak se rozlétnou za prací nebo rodinou a už nejedou. Letos se stalo, že se zrovna obměnila hodně velká část, ale skupina se dost povedla, takže doufám, že její jádro zase bude pokračovat v příštím roce.

Jak byste zhodnotil letošní výlet?

Letošní výlet se moc povedl a drží hned několik rekordů. Jednak byl velmi dlouhý, jednak jsme jeli na nejdlejší vzdálenost, jakou jsme vůbec mohli vymyslet: dva dny cesty tam a dva dny zpátky. Byli jsme v Toulouse a projížděli jsme Languedoc, čili jihozápadní část Francie. To byla moje vysněná destinace. Když jsem dělal první výlet, dohodli jsme se, že pojedeme do Kolína nad Rýnem a že si objednáme románské památky v západním Německu. Já jsem si už tehdy vysnil, že bych moc rád jel do jihozápadní Francie, ale hned jsme to s panem Sokolem zavrhlí, že je to strašně daleko. Ale jak roky plynuly, praxe a zkušeností přibývalo, tudíž jsem si troufal na větší a větší sousta, a loni, když jsme byli v Provence, se potvrdilo, že jsme schopní udělat cestu do opravdu vzdálené destinace. Letos jsem se tedy rozhodl, že si sen splním a pojedeme do Toulouse. Tam jsou samá slavná jména: Carcassonne, Narbonne, Albi. Všichni, kdo se zajímají o kulturu, dějiny umění a architekturu, je znají, ale na rozdíl například od Provence, která je také známá a, řekl bych, dokonce slavná, se tam mnohem méně jezdí. Potvrdilo se to i na místě – zatímco v Nîmes nebo Avignonu jsou hordy turistů, tak v Auch nebo Castres jsme byli jediný turistický autobus a jediní anglicky mluvící návštěvníci.

Jak namáhavé je zorganizovat fakultní výlet?

Když jsem s tím začínal, zabralo mi to skoro celý semestr. Kdybych to přehnal, tak bych řekl, že jsem nedělal nic jiného. Dnes mi to zabere mnohem méně času. Nejdříve se musí zajistit autobus, ale to obvykle není takový problém. Potom musíme najít ubytování, což je největší oříšek (to ovšem zase skvěle zvládá moje žena), výlet vyhlásit, začít sepisovat lidi a vybírat od nich platbu... dneska mi to až tak moc práce nedá, už to umím, takže to zvládnu bez problému po večerech a zvládl by to každý, kdo by se trochu snažil.

Kam se pojedete příště?

Nevím, jestli bych to měl prozrazovat, možná spíš ne, i když účastníkům jsem to naznačil. I v tom se to proměňuje – když jsme začínali, tak to byly vlastně náhodné volby: jeli jsme do Kolína nad Rýnem, protože se nám zkrátka zachtělo zajet do Kolína nad Rýnem. Pak jsme si řekli, že pojedeme do Burgundska, protože se tam odehrála velmi důležitá kapitola evropských duchovních dějin: monastická tradice, Cluny, cisterciáci, svatý Bernard z Clairvaux. Pak nás zase napadlo jet jinam, tak jsme jeli jinam. Postupně se moje záměry systematizují: byli jsme třikrát v Itálii, projeli jsme velmi detailně tři části Pádské nížiny, a teď jsme zase byli třikrát ve Francii, v Alsasku a Burgundsku, Provence a Languedocu. Musím říct, že už mi zase začíná chybět Itálie, takže příští rok pojedeme do Itálie, žádné další detaily ale neprozradím. Itálie je velice atraktivní země a my jsme vždycky volili podobný typ destinací: něco, co je z hlediska dějin a kultury důležité a relevantní, ale zároveň vizuálně atraktivní a pěkné, zkrátka tam musí být co vidět. Protože přijet na místo, které je sice historicky důležité, ale říkat „tak tady na té louce se svedla bitva xy“ a vidět jenom louku, to se nám nechce. V tomhle je Itálie ideální, protože italský přístup ke kráse znamená, že italská města, hrady, zámky, kostely a muzea jsou vizuální potěšení a radost. Navíc je to skvělé místo pro milovníky kávy, vína a jídla.

Marie Pavlásková

29. 9. 2017

Fotogalerie

[Fakultní výlet do Provence 2016](#)

[Poznávací cesta studentů a učitelů FHS do Francie v termínu 30. 8.–6. 9. 2015](#)

[Fakultní výlet 31. 8. – 7. 9. 2014](#)

[Fakultní výlet 2013](#)